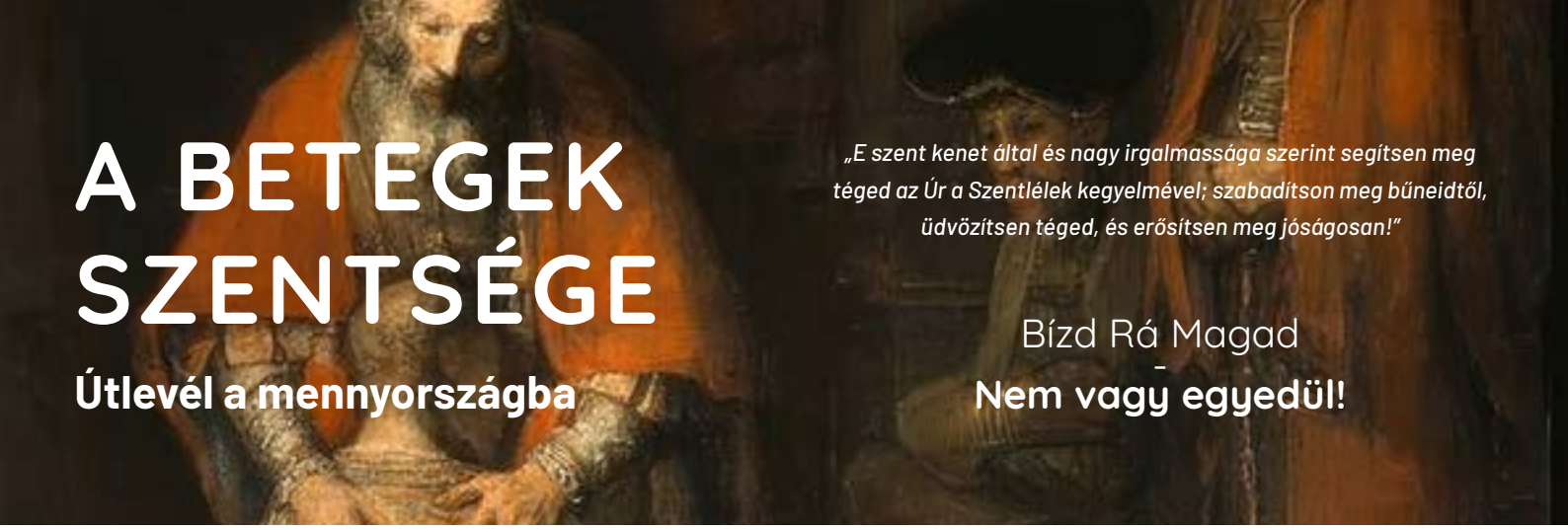

A BETEGEK SZENTSÉGE

Útlevél a mennyországba

„E szent kenet által és nagy irgalmassága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével; szabadítson meg bűneidtől, üdvözítsen téged, és erősítsen meg jóságosan!”

Bízd Rá Magad
Nem vagy egyedül!

„Beteg valaki köztetek? Hívassa el az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében! A hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget, és az Úr felsegíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer.”
(Jak 5, 14-15)

A BETEGEK SZENTSÉGÉNEK SAJÁTOS KEGYELMI HATÁSAI:

- a beteg egyesülése Krisztus szenvedésével önmaga és az egész Egyház javára;
- vigasztalás, béke és erő a betegség vagy az öregség keresztény módon történő elviselésére;
- a bűnök bocsánata, ha ezt a beteg a bűnbánat szentsége révén nem tudta elnyerni;
- az egészség helyreállása, ha ez a lélek üdvösségének javára válik;
- felkészülés az örök életre való átmenetelre.

(Forrás: Katolikus Egyház Katekizmusa 1532)

A betegek szentségének értelme és eredménye tehát, hogy az Úr olyan segítséget ad a betegnek, amilyenre jelen helyzetében üdvössége szempontjából szüksége van.

A betegek szentsége a hetedik szentség, más néven a betegek kenete. Nem azt jelenti, hogy „már nincs remény”. Éppen ellenkezőleg. A keresztény ember reménye nem csak a testi gyógyulásra irányul, hanem az üdvösségre is. A szentségben a beteg kérheti a testi gyógyulását, ha ez lelke javára válik, de mindig kérhet mélyebb gyógyulást is: lelki megerősödést, kiengesztelődést, békét, felkészülést az örök életre.

A szentséget pap szolgáltatja ki. A szertartásban a pap imádkozik a betegért, kezét ráteszi, majd szent olajjal megkeni a homlokát és a kezét. A kenet közben hangzik el az Egyház imája, amely a Szentlélek kegyelmét, a bűnöktől való szabadulást, az üdvösséget és a megerősítést kéri.

A betegek szentsége tehát nem félelmetes végső jel – ezért sem nevezzük már utolsó kenetnek –, hanem Krisztus gyógyító és irgalmas közelségének szentsége.

Nem szabad az utolsó pillanatig halogatni. A betegnek és hozzátartozóinak is nagy ajándék, ha a szenvedés idején nemcsak orvosi és emberi segítséget kap, hanem az Egyház imádságát és a szentség kegyelmét is.

A halálhoz közeledő embert a betegek szentsége nemcsak megerősíti, hanem a bűnök bocsánatát is közvetítheti, ha a beteg bűnbánattal fordul Istenhez. Aki így hal meg, azt az Egyház nagy reménnyel bízza a Mennyei Atya irgalmára.

KI RÉSZESÜLHET A BETEGEK SZENTSÉGÉBEN?

A betegek szentségét annak a katolikus hívőnek lehet kiszolgáltatni, aki értelme használatának elérése után betegség vagy öregség miatt veszélybe kerül.

Ezt a szentséget meg lehet ismételni, ha a beteg felépülése után újra súlyos betegségbe esik, vagy ha ugyanannak a betegségnek a folyamán a veszély súlyosabbá válik. Évenként szentmise keretében is meg lehet ismételni a betegek szentségének a felvételét, ha valaki elérte az idős kort.

Akkor is kiszolgálható e szentség, ha nem egyértelmű, hogy a beteg eljutott-e értelme használatára, hogy veszélyesen beteg-e, vagy hogy meghalt-e. Kiszolgáltatható továbbá azoknak a betegeknek is, akik mikor még szellemi képességeik birtokában voltak, ezt legalább burkoltan kérték.

Azonban nem szolgáltatható ki a betegek szentsége azoknak, akik nyilvánvaló súlyos bűnben makacsul kitartanak.

(Vö: Az Egyházi Törvénykönyv 1004-1007)

A betegek lelkipásztori ellátását általában a területileg illetékes plébániák végzik, kórházakban a Kórházlelkészi Szolgálat. Sürgős esetben ***Budapesten*** *a következő számot kell hívni: +36 1 213 9620*

Más egyházmegyék kórházlelkészségeiről tájékozódhat az egyházmegyék hivatalos oldalain és a https://bizdramagad.hu/cimkek/korhazlelkeszsegek/ weboldalon is.

LELKITÜKÖR

a betegek szentségének fevétele előtt

Hiszem-e, hogy Krisztus ebben a szentségben hozzám, a szenvedő emberhez jön, irgalmas találkozásra hív, és nem csupán egy szertartáson veszek részt?

Istenkapcsolatom mélyül-e ebben a betegségben, vagy inkább távolabb kerülök tőle? Tudok-e úgy tekinteni testi bajomra, hogy az Isten kegyelmével megtisztíthat, átformálhat és mélyebb bizalomra hívhat?

Hiszem-e, hogy a betegek szentsége megerősítheti a hitemet akkor is, amikor a legnagyobb belső küzdelmeket élem át? Beengedem-e Krisztust ebbe a szenvedésbe, hogy a szentségben a Szentlélek kegyelme munkáljon bennem hitben, reményben és békében, és ne a félelem uralkodjék rajtam?

Felmértem-e, hogy mitől félek leginkább: a haláltól, az ismeretlentől, a testi fájdalomtól, a kiszolgáltatottságtól, vagy attól, hogy nem tudok majd helytállni?

Tudom és elfogadom-e, hogy a betegek keneténekcélja nem csupán a halálra való felkészítés, hanem már a betegség idején is megerősítés, vigasztalás és kegyelmi segítség?

Kérem-e tudatosan az Istenre hagyatkozás kegyelmét?

Szembe merek-e nézni a bennem lévő keserűséggel, bezárkózással, kétségbeeséssel vagy lázadással? Ebben az állapotomban oda tudom-e ajánlani magamat Istennek, és kérem-e, hogy szenvedésem ne pusztán értelmetlen teher legyen, hanem Krisztushoz vezessen közelebb?

Ha lehetséges, kész vagyok-e a betegek szentségének felvétele előtt elvégezni a szentgyónásomat, és így rendezni kapcsolatomat Istennel?

Ha a gyónásra már nincs lehetőségem, bűnbánó szívvel kérem-e mindazt a kegyelmet, amelyet Isten ebben a szentségben adni akar, különösen a bűnöktől való megtisztulást és a lelki békét?

Őszintén megvizsgálom-e Isten előtt, hogy van-e olyan súlyos bűn, tudatosan elhallgatott vétek vagy rendezetlen ügy az életemben, amelyet még nem vittem elé?

Kész vagyok-e irgalmat kérni Istentől, és nem csupán mentegetni vagy védeni magamat?

Van-e olyan sérelem, igazságtalanság vagy mulasztás az életemben, amely jóvátételre vár, vagy legalább arra, hogy szívemben kész legyek a jóvátételre?

Ha megbántottam valakit, kész vagyok-e bocsánatot kérni és a kiengesztelődés útjára lépni?

Van-e bennem irigység, harag, bosszúvágy, sértettség vagy neheztelés, amelyhez még ragaszkodom?

Ha mások megbántottak, képes vagyok-e a megbékélésre és engedem-e, hogy a szenvedés ne zárjon be önmagamba?

Kész vagyok-e a végső dolgokra élő hittel tekinteni, a feltámadás és az örök élet reményében?

Tudom-e imádságban Istenre bízni a halállal, az ismeretlennel és a kiszolgáltatottsággal kapcsolatos félelmeimet?

Felteszem-e magamnak a kérdést, hogy nem halogattam-e túl sokáig a betegek keneténekfelvételét, és kész vagyok-e most elfogadni Krisztus irgalmas közelségét ebben a szentségben?

Elfogadom-e, hogy a megfelelő idő nem csupán orvosi kérdés, hanem lelkileg is fontos, hogy még tudatosan, hittel és békében fogadhassam a szentséget, ha erre lehetőség van?

Szeretném-e, hogy a papot kellő időben értesítsék, hogy a betegek szentségét akkor vehessem fel, amikor még tudatosan és hittel fogadhatom?

Ha hozzátartozóként vagy gondozóként vagyok jelen: valóban segítem-e imádságommal, figyelmemmel és gondoskodásommal, hogy a beteg idejében részesülhessen a szentségekben?

